

SIESS, HA VAGY MÉG, JULIÁN BARÁT...

Ős Napkeletről ádáz Napnyugatra
Siess, ha vagy még, Julián barát!
Az erdőt itt már csak a csonk mutatja
S a pusztá éjtel eb vonttja át.

Ha későn jössz s itt nem szól már felőlünk,
Csak néhány széltört ekeszarva, kard:
Szállj tengerentúl, ott még lelsz belőlünk
Bányákban néhány átkos-bús magyart.

Ott nem ekevas, — csákány éle szabdal
Szegény raboknak árva kenyeret . . .
Egy darab szemet vigy onnan magaddal:
Magyar könny rajta s magyar lehelet.

Vidd Napkeletre s tedd ott ravatalra,
Legyen gyászünnep, mikor égeled:
Egy pusztuló faj végső lángja-hamva
Borul a földre, melyből vétetett . . .

Sajó Sándor.

SUHANÓ.

Sötétbe süppedt éjtszakákon,
Látatlanul és hallgatag,
Bokáig omló köpönyegben
Valaki lopva-kúszva lebben
S megáll az ablakunk alatt.

Falvakban, tornyos városokban
Bolyongja utcák nagy sorát:
Egy-egy ablakra rásuhanva
A bentlevőket nézi, hallja, —
Tűnődik, nem szól, megy tovább.

De hogyha zordon kedve itt-ott
Megzörrent egy-egy ablakot:
Sóhajtás hördül a szobában
S már kint a Suhanó nyomában
Árnyékként kullog — a halott . . .

Sajó Sándor.